

"YENİ DÜNYA DÜZENİ" NİN DÖKÜLEN YALDIZLARI VE TÜRKİYE'NİN AVRUPA BİRLİĞİ'NE BAŞARILI GİRİŞİNİN GERÇEK GEREKLERİ

Prof. Dr. Özer OZANKAYA (*)

I. "Yeni Dünya Düzeni" Balonu!

Otomasyon, elektronik iletişimi, biyolojik mühendislik ve ulaşım teknolojisi alanlarındaki başdöndürücü gelişmeleriyle dünya üstünlüğü kuran ve bu gelişmeleri tek süpergüçlü dünya koşullarında bencil sömürgeci amaçlarla daha rahat kullanmaya soyunan Batı (bu terim Japonya ve Rusya'yı da kapsamaktadır), kendi dışındaki büyük insanlık çoğunluğuna yaban kapitalizmin bütün olumsuzluklarını arttırarak yaşatmağa başlamıştır. Bu yolda hergün ırmaklar gibi akıtılan tek yanlı, beyin yıkayıcı propagandalarla durmaksızın "Devletin küçültülerek hiçbir ekonomik üretim etkinliğinde bulunmaması"nı, "ulusal sınırların ortadan kaldırılmasını ve işgücü dışında her türlü 'mal'in serbest dolaşımının sağlanması"nı bir dayatma biçiminde uluslararası ilişkilere yerleştirmektedir. Ne var ki son 20 yıla damgasını vuran bu oluşumlar, toplumumuza gerçek yüzü ve yaratacağı tehlikelerle gösterilecek yerde, daha çok Batı Bloku'nun sömürücü emellerinin gerektirdiği gibi sunulmaktadır. Bunun sorumlusu da, iç yapıları demokrasiden yoksun siyasal partilerimizin yıpranmış yönetici kadrolarıdır.

Yeni Dünya Düzeni denilen bu dayatmanın daha şimdiden, bir ölçüde Batılı toplumlar da içinde olmak üzere her yerde, Charles Dickens ya da Emile Zola romanlarında betimlenen, Winston Churchill, General De Gaulle gibi tutucu politikacıları bile isyan ettirmiş olan yaşam koşullarına yolaçtığı

(*) Toplumbilimci- Bilkent Üniversitesi

görülmeğe başlamış bulunuyor. Özellikle kendi aralarındaki ulusal çelişkilerin önem kazandığı her durumda, ama dürüst bilim ve düşün adamlarının da katkısıyla, doğrudan doğruya aynı Batı'nın en etkili yayın organları bu Yeni Dünya Düzeni aldatmacasının maskesini indirmeye başlamışlardır.

Bu sözde 'Düzen'in insanlığa nelere mal olmakta olduğunu sergileyen aşağıdaki veriler, örneğin Le Monde Diplomatique'in hemen her sayısında somut örneklerle genişletilerek yayınlanmaktadır:

Tek süper güçlü dünyada elektronik iletişimindeki başdöndürücü ilerlemeler sonunda, yarısı ABD'ye, öteki yarısı Batı Avrupalılarla Japonya'ya ait olan sanayi ve finans firmaları, kendi devletlerinin siyasal gücüne dayanarak, ulusların bağımsızlığını ve düzenlerinin farklılığını hiç kaale almadan dünyanın her köşesine ulaşıyor, bu ülkelerin pazarlarını fethediyorlar. Bu ülkelerin var olan sanayi kuruluşları acımasızca yok ediliyor. Toplumsal sonuçları hem açık hem de örtülü kitlesel-işsizlik, toplumsal güvenlikten yoksunluk, yüzbinlerce insan için toplumdan dışlanma olan bir süreç. Bugün dünyada 1 milyar insan, Avrupa'da bile 50 milyon insan işsiz. Bu sayı, çalışma çağındaki dünya nüfusunun % 25'i Kadın ve çocuk işgücü utanç verici boyutlarda sömürülmekte.

Küreselleşme dünya kaynaklarının yağmalanması biçimini almış bulunuyor. Büyük holdingler ve holding birlikleri, doğal çevreyi hiçbir ölçü tanınamamacasına yağmalıyorlar. İnsanlığın ortak malvarlığından, hiçbir sınır tanımadan, sıkılma nedir bilmeden kâr sağlamaktalar. Kafa ve beden gücü de, söz de, eşya da, doğa da, kültür de, her şey ticarileşiyor ve bu toplumsal eşitsizlikleri arttırıyor.

Büyük holdinglerde ve bankalarda işlenen mali suçların tutarı, yılda bir trilyon dolar! Yani tüm insanlığın toplam gayrisafi üretiminin 1/3'ü. Durmadan küçülmesi istenen devletler bu holdinglerin hizmetine giriyor. Ünlü Alman düşünür-yazarı Günther Grass aynen şunları söylüyor: "Almanya'da çok tuhaf şeyler oluyor. Eskiden haylaz, işe yaramaz denilen insanlar sokak başlarında, elleri ceplerinde dolaşan insanlardı. Bugünün haylazları mercedeslerde geziyor, holdinglerin yönetimlerine giriyorlar!".

Dünyadaki temel besin maddeleri üretimi, ihtiyacın % 110 oranında fazla olduğu halde, yılda 30 milyon insan açlıktan ölüyor. 800 milyonu aşkın insan yetersiz besleniyor. 1960'da, yani Batı "sosyal refah devleti" uygulamasıyla

komünist yayılmayı frenlerken dünyada en yüksek ve en düşük gelirli % 20 nüfus dilimleri arasındaki gelir farkı 30 kat iken, bugün 82 kata çıkmış bulunuyor. 6 milyarlık dünya nüfusunun 5.5 milyarı sıkıntı içinde, yalnızca 500 milyon kadarı "rahat" yaşıyor denilebilir.

Devlet kurumları da, toplumsal dayanışma kurumları da yıkıma uğruyor, yok oluyorlar. Soyguncuların, çetelerin at oynattığı "yasa işlemez", "otorite tanımaz" bölgeler oluşuyor. Örgütlü suçlar, mafya şebekeleri, gümrük, vergi ve mali hokkabazlıklar, büyük çaplı yolsuzluk ve hırsızlıklar almış başını gidiyor. AIDS, Ebola virüsü, Creutzfeld-Jacob gibi yeni salgın hastalıklar ortaya çıkıyor, verem, sıtma .. gibi önlenmiş olan kimileri yeniden yaygınlaşıyor.

Çok yaygın bir hava, su, toprak kirlenmesi, ozon tabakasındaki delinme sonucu dünyada sera etkisi oluşması, çölleşme, nükleer kirlenme, ciddi önlemler alınmaksızın süregidiyor. Dinsel ve etnik bağnazlık ve çatışmalar azdırılıyor.

Geniş kitleler, ırmaklar gibi yazılı, sözlü-görüntülü yayınlar eşliğinde "bilgisiz bırakılmakta", yanıtılmakta, değişik sansür yolları geliştirilmektedir. İletişim sektöründe tıpkı "Yanılmaz Pazar" doğması gibi "Yalnız başına yaşayan birey" düş-kurgusunun propagandası yapılarak demokratik yurttaşlık bilinci, yurttaş girişimi isteklik ve becerileri köreltilmektedir. Düşünme yeteneğini yıkıp düşünceyi susturmaya yönelik bir ideolojik rol oynanmaktadır. Geniş kitlelerde "Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bu gidişi değiştirmeme olanak yok" diyen umutsuzluk duyguları derinleşmektedir.

Siyasal yönetimlerde de istikrarsızlık oluşmakta, demokratik siyaset oyununun kuralları değiştirilerek siyasal kadrolar güçsüzleştirilmekte, gerçek erk sahibi olmaktan çıkarılmaktadır. Bunun için, Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı olduğu gibi dünya çapında yurttaş girişimleri artık bir gereksinim olarak ortaya çıkmaya başlıyor. Ama bütün bunlarla başatmenin zorunlu gereği demokratik bir kamusal otorite olduğu halde, "Devleti küçültelim" tamları çalınmakta devam ediyor. Atatürk'ün de vurguladığı gibi toplumların asıl gücünün, demokratik devlet gücü olduğu gerçeği unutturulmak isteniyor.

Oysa yukarda belirtilen sonuçlar ile örneğin Winston Churchill'in 1920'lerde kapitalizmin İngiltere'de yol açtığını söylediği koşullar arasında nitelik farkı yok. Tek fark, bu koşulların yükünün bugün en büyük bölümü-

le 3. Dünya'nın sanayileşmesi engelenegelen toplumlarına yüklenmiş olmasıdır.

"Muhafazakâr Parti içerde sömürüye, bunu örtmek için dışarda saldırganlığa, gümrük ve vergi hokkabazlıklarına, bir parti makinesinin zulmüne, bol bol duygusallığa ve yurtseverlik söylevlerine, milyonlarca insana pahalı yiyecek, milyonerlere ise ucuz işgücü sağlanmasına dayalı, kurulu büyük çıkarlar arasındaki bir konfederasyondur. ... İngiliz halkına verilmekte olan en büyük zarar, kentlerde aşırı hızla nüfus birikmesi, köylerin boşalması, nüfusun topraktan kopması, zenginle yoksul arasında doğal olmayan aşırı fark, gençlere gerekli beceri ve çalışma düzeni sağlanamaması, çocuk işgücünün sömürülmesi, işçiler için hiçbir belirli rahatlık ve gönenç düzeyi sağlanamaması; öbür uçta ise, bayağı ve zevksiz bir lüksün hızla büyümesi. İngiltere'nin asıl düşmanları bunlardır; engel olmazsanız, gücümüzün gerçek temellerini bunlar yerle bir edecektir."(*)

II. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne "Başarılı" Üyeliğinin Koşulları:

Bu konu dolayısıyla Türkiye'nin AB'ne başarılı, yani eşit koşullar altında girmesinin temel koşulu üzerinde de durmak istiyorum. Çünkü Türkiye'ye, yani Türk ulusuna Avrupa Birliği'ne üye olma kılıfı altında sömürgeci koşullar daha açık, onurumuzu daha yaralayıcı bir biçimde dayatılmaya başlanmış bulunuyor.

Atatürk, Kurtulus Savaşını yürütürken de, daha sonraki demokrasi devrimlerini gerçekleştirirken de Uygarlık Avrupası ve Amerikası ile Siyaset Avrupası ve Amerikası ayrımını özenle yapmış ve toplumumuzda yapılmasını sağlamıştır: Kendi deyimi ile "Avrupa ve Amerika'nın bilim, sanat, kültür ve teknoloji sahibi halkları yurdumuzda özgür ve bağımsız yaşama hakkımızı bize çok görmüyorlar. Ama hükümetlerini, yani Siyaset Avrupası ve Amerikası'nı aynı çizgide davranmaya yöneltmeği başaramıyorlar". Atatürk bu Siyaset Batısı'nın uluslararası ilişkiler felsefesinin, "açgözlülük, kıskançlık ve kin üzerine kurulu olmakta süregittiğini" gözlemliyordu.

(*) Kaynak: Harold Wilson, A Prime Minister On Prime Ministers, kendi sesinden kaydedilmiş ses kaseti, Ankara İngiliz Kitaplığı.

Atatürk, ulusal egemenlik bayrağı altında örgütlediği ulusal bağımsızlık savaşıyla Siyaset Avrupa ve Amerikası'nı yendiği gibi, onların istememesine, Türk halkına Halife-Sultanlı ortaçağ koşullarını layik görmelerine karşın, çağdaş Türk toplumunu kurarak uygarlık Avrupa ve Amerikası'yla gerçek bir bütünleşmeyi sağladı. Onlara rağmen bunu başardı, onlardan bir santim yardım almadan, tersine, Şeyh Sait ayaklanmalarının kışkırtılması, bin yıllık Türk yurdu Musul'un Misak-i Milli içine alınmasının engellenmesi, saltanat ve halifeliğin devamı için kışkırtıcı müdahalelerde bulunulması .. gibi köstekleri aşarak başardı. Atatürk'ün Uygarlık projesinin temeli, "her bakımdan en güçlü konumda bulunmayı en iyi siyaset sayması, en güçlü olmanın baş gereğinin ise özgür bir toplumsal düzen kurmak olduğunu görmesi" dir. Mustafa Kemal'in bu temel ilkelere ne yüksek bir bilinçle sahip olduğunu göstermesi bakımından 1918'de Minber Gazetesine verdiği demeç çok öğreticidir:

"..aziz yurdumuzun ve bahtsız ulusumuzun kurtuluşu .. konusunda türlü zamanlardaki derin düşüncelerimin özeti ve sonucu (olarak) diyebilirim ki, ben en iyi siyasetin, her türlü anlamıyla en çok güçlü olmakta bulunduğunu kabul ederim. En çok güçlü olmak deyiminden anladığım, yalnız silâh gücü olduğunu sanmayınız. Tersine, bu bence güç toplamını oluşturan etkinliklerin sonucusudur. Bence en çok güçlü olmak, bilim bakımından, teknik bakımından ve ahlâk bakımından güçlü olmaktır. Çünkü bu saydığım değerlerden yoksun bir ulusun bütün bireylerinin en son silâhlarla donatıldığını tasarlasak bile, güçlü olduğunu kabul etmek doğru olmaz. Bugünkü insanlık toplumunda insan olarak yer alabilmek için, eline silâh almış olmak yetmez. ... Ülkemi ve ulusumu, pek iyi tanıdığım ve yoksun olduğumuz ilerlemeye eriştirebilmek için, huzur ve sükûn ile, ama her halde özgürlük ve bağımsızlığı kurarak, çok sürekli çalışmak gerektiğine inanmış bulunuyorum."

Biz de bugün AB'ne "başarılı" tam üye olabilmek için "Bilim, sanat, demokrasi, teknoloji ve sanayi Avrupa ve Amerikası'nın gerçek bir üyesi olmak üzere" bu istekte bulunmalıyız. Bunu sağlayacak olan Türk Devriminin programı ve projeleridir. Türk devriminin kazanımları ve doğrultuları olan demokrasinin, bilimin, sanatın, teknolojinin, sanayileşmenin, demir- ve deniz yolu ulaşımının ... gereklerine sırt çevirerek yapılacak bir AB birliği adaylığı, Türkiye'yi yalnızca Siyaset Avrupası ve Amerikası'nın sömürüsüne teslim eder!

Düşünmek gerekir ki, eğer Türkiye bugün AB'ne tam adaylık için başvurabiliyorsa ve AB de Türkiye'yi tam üyeliğe aday saymak zorunluluğunu duyuyorsa, bunlar tümüyle Cumhuriyet devrimlerinin ürünü olan toplumsal, siyasal, kültürel, ekonomik kurumlarımız sayesinde gerçekleşebilmiş olan olumlu gelişmelerdir. Buna karşılık AB'ne başvurmamızı güçleştiren, bu başvurunun aleyhimize kullanılmasına fırsat verebilecek olan ne kadar elverişsiz özelliklerimiz varsa, hepsi de Türk Devrimi'nin demokratik kurumlarının iç ve dış sömürü odaklarıncı baltalanmasının sonucudur. İnsan hakları sözünü ağızlarından düşürmeyen Avrupa Birliği örgütünün de, ona üye Batı Avrupa devletlerinin de, hiç bir gün Atatürk önderliğinde gerçekleşen demokrasi devrimlerimize tutarlı olarak bağlı kalmamız çağrısında bulduklarını duymuyoruz. Hepsi de insan ve yük taşımacılığının % 80 - 90'ını demir ve deniz yollarıyla yapan bu devletler, Türkiye'nin demiryolu yapımını, çok geniş deniz ulaşım olanaklarını kullanmasını özendirdiklerine hiç tanık olmuyoruz. Buna karşılık, bol bol silah siparişi yapmamızı istiyor, hatta komşu ülkelerle bozuşmamız, etnik bölünmelere düşmemiz için kendileri her türlü çabayı gösteriyorlar. Yani bir yandan çatışmalar yaratıyor, öte yandan haraç istencesine savaş araç-gereci satın almamızı dayatıyorlar. Örneğin bin yıllık temeller üzerine dayalı ulusal birlik içinde kaynaşmış olduğumuz Kürtçe konuşan yurttaşlarımızı yapay olarak bir 'azınlık' saymamız, marksist, faşist, dinsel baskıcı örgütlenmelere özgürlük tanımamız, Kıbrıs Türklerini ve Türkiye'nin ada dolayısıyla oluşan yaşamsal çıkarlarını Rumların ve Yunanistan'ın insafına bırakmamız, .. gibi insan hakları ve özgürlükleriyle hiç bağdaşmayan isteklerini yinelemektedirler. Batı'nın tam bir serinkanlılıkla bu tutarsızlığı sergilemesi nasıl açıklanabilir?

Batı'nın bu çelişkili yapısına çoktan tanı koymuş olan Atatürk'ün şu çok önemli saptaması, bu soruyu yanıtlamamızı kolaylaştırmaktadır:

"Türkiyenin bugünkü savaşımı yalnız kendi adına ve hesabına olsaydı belki daha kısa, daha az kanlı olur ve daha çabuk bitebilirdi. Türkiye'nin savunduğu, bütün ezilen ulusların, bütün Doğunun dâvâsıdır."

Atatürk'ün koyduğu bu tanı, aynı zamanda Siyaset Batısı'nın ve onların yurdumuzdaki işbirlikçilerinin neden durmadan Atatürkçülüğe saldırdıklarını anlamamızı da, Avrupa Birliği'ne başarıyla girmemizin ancak Atatürk'ün Cumhuriyetimize temel olan ve demokratik devletçi ekonominin de içinde

yer aldığı ilke ve kurumlara tutarlılıkla sahip çıkmaya ve uygulamaya bağlı olduğunu görmemizi de sağlayacaktır.

Ama bu tanının gereklerini yapabilecek olanlar, ancak ulusa hesap verme bilincine sahip yöneticilerdir. Böyle yöneticiler ise yine ancak partilerin iç yapısının demokratik olması durumunda bulunabilir. Parti içi demokrasi, bırakınız yolsuzlukları ya da yasa-dışı eylemleri, bir seçim başarısızlığı durumunda bile partinin yönetiminin değişmesini gerektirir. Ancak siyasal partileri böyle demokratik yapıda olan devletler güçlü devletlerdir. Parti içi demokrasiyi rafa kaldırarak ülke yönetiminde söz sahibi olmayı sürdüren yıpranmış politikacılar, bir devleti ancak güçsüz düşürürler. Dünya da o ulusa, böyle yöneticilerine bakarak değer biçer! Bugün bir bölümü 35-40 yıldanberi, en tazeleri bile 15 yıldanberi ulusumuzun ve ülkemizin yazgısı üzerinde birinci derecede sorumluluk taşıyagelen üst düzey siyaset adamlarından bir teki bile -evet, bir teki bile- Atatürk'ün Cumhuriyet'in 10. yılında yüzü ak, alını açık olarak ulusuna söylediği şu sözleri, söyleyebilecek durumda mıdır?:

"Büyük Türk ulusu! Onbeş yıldanberi başarı sözü veren çok sözlerimi işittin. Mutluyum ki, bu sözlerimin hiçbirinde ulusumun hakkımdaki güvenini sarsacak bir yanılgıya uğramadım!"

İşte bir devleti güçlü, bir ulusu mutlu edecek olan, bu hesabı verebilecek siyaset adamları ve yönetimlerdir!